

Op een lenteavond in 1934 liep een heer van gevorderde leeftijd de stenen trappen af die van een der bruggen over de Seine naar de oevers leiden. Daar plegen, zoals bijna iedereen weet maar wat bij deze gelegenheid toch in het geheugen van de mensen teruggeroepen mag worden, de daklozen van Parijs te slapen, of liever gezegd, te kamperen.

Een van die daklozen liep toevallig in de richting van de heer van gevorderde leeftijd, die trouwens keurig gekleed was en de indruk wekte van een reiziger die van plan was de bezienswaardigheden van een vreemde stad in ogenschouw te nemen. Deze dakloze zag er weliswaar net zo haveloos en deerniswekkend uit als alle anderen met wie hij zijn leven

deelde, maar de keurig geklede heer van gevorderde leeftijd achtte hem bijzondere aandacht waard. Waarom, dat weten we niet.

Het was, zoals gezegd, al avond en onder de bruggen aan de rivieroever schemerde het sterker dan boven op de kade en op de bruggen. De dakloze en duidelijk haveloze man slingerde een beetje. Hij leek de keurig geklede heer op leeftijd niet op te merken. Deze laatste, die in het geheel niet slingerde maar met vaste tred rechtdoor liep, had de slingerende man kennelijk al wel van verre opgemerkt. De heer van gevorderde leeftijd versperde de haveloze man zonder meer de weg. Beiden bleven tegenover elkaar staan.

WAAR GAAT U HEEN,
BROEDER?

IK WIST NIET DAT IK
EEN BROEDER HAD, EN
IK WEET OOK NIET
WAARHEEN MIJN WEG
MIJ VOERT.

IK ZAL PROBEREN U DE
WEG TE WIJZEN. MAAR
WEES NIET BOOS ALS IK U
VERZOEK MIJ EEN ONGE-
BRUIKELIJKE DIENST TE
BEWIJZEN.

IK BEN TOT ELKE
DIENST BEREID.

IK ZIE WEL DAT U HEEL WAT FOUTEN BEGAAT. MAAR
GOD STUURT U OP MIJN PAD. U HEBT VAST GELD
NODIG, NEEMT U ME DEZE ZIN NIET KWALIJK! IK HEB
TE VEEL. KUNT U ME EERLIJK ZEGGEN HOEVEEL U NODIG
HEBT? VOOR DIT MOMENT ALTHANS?

TWINTIG
FRANC.

DAT IS VAST TE WEINIG. U HEBT
VAST EN ZEKER TWEEHONDERD
FRANC NODIG.

NATUURLIJK HEB IK LIEVER TWEEHONDERD FRANC DAN TWINTIG
FRANC, MAAR IK BEN EEN MAN VAN EER. IK DENK DAT U DE
VERKEERDE VOOR U HEBT. IK KAN HET GELD DAT U ME AANBIEDT
NIET AANNEMEN, EN WEL OM DE VOLGENDE REDENEN:

TEN EERSTE OMDAT IK NIET
HET GENOEGEN HEB U TE
KENNEN.

TEN TWEEDE OMDAT IK NIET
WEET HOE EN WANNEER IK HET
TERUG ZOU KUNNEN GEVEN.

TEN DERDE OMDAT U OOK GEEN
MOGELIJKHEDEN HEBT OM MIJ
AAN TE MANEN.

IK HEB IMMERS GEEN ADRES.
BIJNA ELKE DAG WOON IK
ONDER EEN ANDERE BRUG
VAN DEZE RIVIER. TOCH BEN
IK, ZOALS IK AL NADRUKKE-
LIJK HEB GEZEGD, EEN MAN
VAN EER, ZIJ HET ZONDER
ADRES.

OOK IK HEB GEEN ADRES, OOK IK WOON
ELKE DAG ONDER EEN ANDERE BRUG, EN
TOCH VERZOEK IK U DE TWEEHONDERD
FRANC - VOOR IEMAND ALS U TROUWENS
EEN BESPOTTELIJK LAAG BEDRAG -
WELWILLEND AAN TE NEMEN. WAT
DE TERUGBETALING BETREFT MOET IK
UITVOERIGER ZIJN OM U DUIDELIJK TE
MAKEN WAAROM IK U BIJVOORBEELD GEEN
BANK KAN NOEMEN WAAR U HET GELD
ZOU KUNNEN TERUGBETALEN.

IK BEN NAMELIJK CHRISTEN GEWORDEN, WANT IK HEB HET VERHAAL VAN DE KLEINE HEILIGE THÉRÈSE VAN LISIEUX GELEZEN. EN IN HET BIJZONDER VEREER IK HET KLEINE BEELD VAN DE HEILIGE IN DE KAPEL SAINTE MARIE DES BATIGNOLLES, DAT U GEMAKKELIJK ZULT KUNNEN VINDEN.

ZODRA U DIE ARMZALIGE TWEEHONDERD FRANC HEBT EN UW GEWETEN U DWINGT ME DAT BESPOTTELIJK LAGE BEDRAG NIET SCHULDIG TE BLIJVEN, GAAT U DAN ALSTUBLIEFT NAAR DE SAINTE MARIE DES BATIGNOLLES OM HET GELD DAAR AAN DE PRIESTER DIE JUIST DE MIS HEEFT GELEZEN, IN BEWARING TE GEVEN. ALS U HET AL AAN IEMAND SCHULDIG BENT, DAN AAN DE KLEINE HEILIGE THÉRÈSE. MAAR VERGEET U NIET: IN DE SAINTE MARIE DES BATIGNOLLES.

IK ZIE DAT U MIJ EN MIJN RECHTSCHAPENHEID TEN VOLLE BEGREPEN HEBT. IK GEEF U MIJN WOORD DAT IK WOORD ZAL HOUDEN. MAAR IK KAN ALLEEN OP ZONDAG NAAR DE MIS.

OP ZONDAG, OM U TE DIENEN. DANK U WEL!

HET WAS ME EEN GENOEGEN.

De dakloze verdween naar beneden, waar het intussen donker was geworden, terwijl boven, op de bruggen en aan de kaden, de zilveren lantaarns begonnen te gloeien om de vrolijke Parijse nacht aan te kondigen.

Ook de keurig geklede heer verdween in de duisternis. Hem was inderdaad het wonder van de bekering te beurt gevallen. En hij had besloten het leven van de allerarmsten te leiden. En daarom woonde hij onder de bruggen.

Maar wat de ander betreft, dat was een drinker, ronduit een zuiplap. Hij heette Andreas. En zoals bij veel drinkers hing zijn leven van het toeval af. Het was lang geleden dat hij tweehonderd franc had bezeten. En misschien omdat het zo lang geleden was, haalde hij bij het karige schijnsel van een der schaarse lantaarns onder een der bruggen een snipper papier en een stompje potlood tevoorschijn en noteerde het adres van de kleine heilige Thérèse en ook het bedrag van tweehonderd franc dat hij haar vanaf dat moment schuldig was. Hij liep een van de trappen op die van de oever van de Seine naar de kade lopen. Hij wist dat daar een restaurant was. En hij stapte naar binnen en hij at en dronk overvloedig en hij gaf veel geld uit en hij nam ook nog een hele fles mee, voor de nacht die hij zoals gewoonlijk onder een brug dacht door te brengen. Hij viste zelfs nog een krant uit een prullenbak. Niet om erin te lezen, maar om zich ermee toe te dekken. Want kranten houden een mens warm, dat weten alle daklozen.

De volgende morgen stond Andreas vroeger op dan hij gewend was, want hij had ongewoon goed geslapen. Na lang nadenken herinnerde hij zich dat hij gisteren een wonder had beleefd, een wonder. En omdat hij de voorbije, warme nacht, toegedekt door de krant, uitstekend geslapen meende te hebben – zo goed als lang niet meer – besloot hij zich ook te wassen, wat hij al vele maanden, namelijk in het koudere jaargetijde, niet had gedaan. Maar voordat hij zijn kleren uittrok, tastte hij nog eens in de linkerbinnenzak van zijn jas waar, zoals hij zich herinnerde, de tastbare rest van het wonder moest zitten. Hij zocht een heel afgelegen plek op het talud van de Seine om tenminste zijn gezicht en nek te wassen. Maar omdat hij het gevoel had dat overal mensen, armzalige mensen van zijn slag (aan lagerwal geraakt, zoals

hij hen ineens zelf in stilte noemde) zouden kunnen zien hoe hij zich waste, zag hij uiteindelijk van zijn voornemen af en volstond ermee alleen zijn handen in het water te dompelen. Toen trok hij zijn jas weer aan, tastte nog eens naar het biljet in zijn linkerbinnenzak en vond zichzelf volstrekt schoon, ronduit een ander mens.

Hij stapte de dag in, een van zijn dagen die hij sinds onheuglijke tijden placht te verdoen, vastbesloten om ook vandaag naar de gebruikelijke Rue des Quatre Vents te gaan, waar zich het Russisch-Armeense restaurant Tari-Bari bevond en waar hij het schamele geld dat het toeval van de dag hem beschoor, omzette in goedkope drank.

Maar al bij de eerste krantenkiosk die hij passeerde, bleef hij staan, aangetrokken door de illustraties van sommige weekbladen, maar ook opeens benieuwd wat voor dag het vandaag was, wat de datum en wat de naam van deze dag was. Hij kocht dus een krant en zag dat het donderdag was, en ineens herinnerde hij zich dat hij op een donderdag geboren was, en zonder naar de datum te kijken besloot hij juist deze donderdag als zijn verjaardag te beschouwen. En omdat hij toch al in een kinderlijke feeststemming verkeerde, aarzelde hij ook geen moment meer om zich aan goede, zelfs nobele voornemens te wijden en niet Tari-Bari maar, met de krant in de hand, een beter café binnen te stappen om er een kop koffie, wel met een scheut rum, te bestellen en een boterham te eten.